

nogle af de stærkest beskyttede Industrier selv have ønsket, om at blive fri for Beskyttelsen. Der er neppe nogen, der beskyttes saa stærkt som Smederne, men disse bade selv om at blive fri for Beskyttelsen; thi de kunde i nogen Tid ikke skaffe Arbeidere til at udføre det Arbejde, de ønskede; og Smedemeistrerne vare nødte til at kjøbe mange af de Artikler, her var Spørgsmaal om. Det blev oplyst, at vi undertiden stode os bedre ved at betale dem, som gjorde den Slags Ting, for Ingenting at gjøre, og i Stedet for betale Arbejdet gjort ved Maskiner i Udlandet. Det, vi altsaa lagde Vægt paa, var at slippe for disse store Tab, der ere forbundne med den nuværende Ordning. Det var det, som vi vare enige med den tidligere Finansminister om og i det Væsentligste enige med Landsktinget om; det har den nuværende høitærede Finansminister ikke givet os det Mindste af. Naaget man ganske vist ikke kan vente, at denne Lov vil faae nogen stor praktisk Betydning i Dieblisset, saa maa det dog være mig tilladt et Dieblis at omtale de enkelte Bestanddele, hvortaf den bestaar. Jeg tilstaar, at naar jeg tidligere har erklæret mig enig i Noget af det, som her foreligger, saa har det, i det Mindste fra min Side — og jeg tror ogsaa fra Andres Side — været en Indrømmelse, som jeg gjorde fra mit Standpunkt. Dette gjælder næsten alle Artiklerne. Men der er dog en enkelt Artikel, hvorom jeg senere har faaet den Opfattelse — den Gang havde jeg ikke et saadan Opfattelse deraf —, at jeg gjerne den Dag idag vilde tage den, selv om den kom ganske isoleret. Jeg sigter herved til Kaffeolden. Beregninger, som ere gjorte gjældende, ikke blot hos os men ogsaa andetsteds, og Erfaringer, som man har gjort andetsteds, f. Ex. i England, have bragt mig til at forandre den Anskuelse, som jeg engang havde, nemlig at Kaffeolden var en af de henfjængsmæssigere Toldsatser paa almindelige Forbrugsartikler, hvor der dog ikke gik Saameget i Skudermudder, idet Betalingen derfor dog ligefrem gik ind i Statskassen. Nu er jeg imidlertid kommen til en noget anden Erkjendelse. De forskjellige Grunde, som tale for at nedsætte Kaffeolden, tale maasse nok i endnu høiere Grad for at nedsætte Suktertolden, navnlig fordi Suktertolden er saa høj, endogsaa nogle og fyrgetype Procent af Sukkerets Værdi. Deraf flyder mangfoldige Ulemper af den forskjelligste Art, og naar der betales saa stor en Del af Værdien, saa bliver det, som Statskassen faar, ogsaa let derved mindre. Jeg indrømmer imidlertid, at det, som jeg den Gang kun gik ind paa, for derved at opnaa Enighed i Udvalget, er Noget, som nu staar for mig som et Gode, og hvis den høitærede Minister nu vil nedsætte Kaffeolden alene, saa vil jeg med den største Fornøielse tage derimod. Jeg maa maasse endnu først omtale en anden Artikel, som jeg ogsaa gjerne vilde tage imod, og skulde jeg have noget Saab om, at der

skulde komme Noget ud af vore Toldforhandlinger i Nar, saa er det en Artikel, som jeg vil anbefale det høie Thing at have sin Opmærksomhed henvendt paa; det er en Artikel, som der er særlige og eiendommelige Grunde til at vedtage for sig. Jeg sigter herved til Salt; desangaaende er jeg altsaa ikke enig med det ærede Medlem for Sorø (Zauber). Jeg tror ikke, der er nogen Fare for, eller at vi gjøre nogen videre Skade ved at tage Saltolden for sig. Vi læse jo i Aviserne og høre fra mange Sider, at der er store og berettigede Interesser, — Interesser, som vi ikke maa krænte, — der fordrer, at Saltolden bliver hævet. For saa vidt som jeg forstod den høitærede Minister isjor, saa var en Ophævelse af Saltolden Noget, som han vilde gaa ind paa uden en tilsvarende Forhøielse; og naar man derfor tog dette Punkt frem for sig, saa kunde det maasse være, at det kunde være Noget, som man kunde blive enig om. Jeg skal være villig til at følge det ærede Medlem for Sorø og tage Dst med — en ganske lille Forbindelse er der maasse virkelig her med Saltolden — og jeg tilstaar, at er der noget af den høitærede Ministers Argumenter, som forekom mig at være urigtigt, saa var det hans Argument med Hensyn til Dst. Hans Argument med Hensyn dertil var i Et og Alt fuldstændig urigtigt og modsat det rette og virkelige Forhold. Østepriserernes Forhøielse er Spørgsmaalet, og det gjælder netop ikke den Øst, der indføres; Spørgsmaalet er slet ikke om at indføre simpel Øst og beskatte den, men det gjælder meget mere den Øst, der ikke indføres. Det, at der er Told paa simpel Øst, det forbyder den simple Øst, der produceres her i Landet, og det gjør netop, at den simple Øst ikke indføres. Den høitærede Minister oplyste os om, at det kun var smaa Kvantiteter simpel Øst, der indførtes, men det er netop det, der gjør Østetolden til Noget af det Værste, vi have. Jeg har hørt en Sagkyndig sige, at han havde udregnet — og jeg har stor Agtelse for hans Beregninger —, at Husmændene og Arbejderne betalte, jeg tror det var henved 2 Mill. Kr. i den Anledning. Dette gjælder ganske vist neppe, saaledes som Priserne staa nu, men det gjaaldt for nogen Tid siden. Hele Østetolden indbringer Statskassen vel 100—150,000 Kr; men han søgte at vise mig, at da man paa lagde denne Told, udvævede den en stor Indflydelse paa Østepriserne over hele Landet til Fordel for mange andre Menneffer, men ikke for Statskassen. Man har ganske vist ogsaa Ret i, at navnlig Produktionen af simpel Øst ikke er fordelagtig, og de, der kjende det Slags Forhold ville vide, at det er et Spørgsmaal, om det betaler sig at lave simpel Øst i Stedet for at føde Svin med Mælken. Det kan gjerne være, at det er galt ikke at give Svinene den, saa at Østetolden forvolder et stort Nationaltab. Man har ophævet en saadan Told i Sverrige, og hvad var Følgen deraf? Følgen var den, at man indførte